

Kl. 12:02

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg er sådan set enig med fru Line Barfod i, at det er de grønlandske politikere, der skal løse det her. Jeg vil så gerne understrege, at forslaget til netop det initiativ, som jeg nævnte i mit tidligere spørgsmål, faktisk kom fra hr. Lars-Emil Johansen, som er formand for Grønlandsudvalget, og derfor kan man jo sige, at der i udvalget var en vis konsensus om en sådan løsningsmodel.

Desværre sagde landsstyret nej – Hr. Lars-Emil Johannsens partifælle, Hans Enoksen, sagde ufatteligt nok nej, og jeg kan ikke komme på en grund til, hvorfor han gjorde det. Men er det ikke en salomonisk løsning, når det faktisk er en grønlandsk politiker med mange års erfaring, som vel kender socialområdet bedre end de fleste, der foreslår det?

Kl. 12:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 12:03

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det ville være rigtig godt, hvis der om forhåbentlig ikke alt for lang tid er et flertal i det grønlandske parlament, Landstinget, som beslutter at gøre noget på det her område, og at man, udover de tiltag, man har sat i værk, så for alvor kommer i gang med at gøre noget ved den store sociale ulighed og ved fattigdommen og med at sætte mere massivt ind over for de børn, som bliver udsat for overgreb, omsorgssvigt osv.

Det synes jeg ville være rigtig godt, og jeg tror, at vi bedst opnår det ved at presse på, for at grønlandske politikere skal stå til ansvar, frem for at begynde at sige, at det er noget, Folketinget og den danske regering skal stå til ansvar for, for det mener jeg alt for nemt fører til ansvarsforflygtigelse for de grønlandske politikere.

Kl. 12:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det fru Juliane Henningsen.

Kl. 12:04

(Ordfører)**Juliane Henningsen (IA):**

I Grønland er andelen af børn, der lever i relativ fattigdom, på 18 pct. I Danmark er andelen på 11 pct. Det kan Videnscenter om Børn og Unge i Grønland dokumentere. Det er alarmerende tal, vi står med i begge lande, og det er tal, vi ikke kan være bekendt.

Hvad vil vi gøre ved fattigdommen og den sult og mistrivsel, der følger med den? Det er

spørgsmålet, vi diskuterer i dag. Godt nok er der i forespørgslen kun lagt op til, at vi diskuterer børn i Grønland, men de alarmerende tal fra Danmark burde have fået Dansk Folkeparti til at inkludere børn i hele riget. Men når det nu ikke er sket, kan de foreløbig lade sig inspirere af det arbejde, vi gør for at komme problemerne til livs i Grønland.

Der er gode kræfter i Grønland, der arbejder hårdt på at give vores børn og unge en fremtid fri for afsavn, overgreb og svigt. De ønsker at udvikle Grønland og det nye selvstyre, og de ønsker at få ejerskab over fremtiden og de løsninger, der er på Grønlands problemer. De og vi har brug for al den opbakning og opmuntring, vi kan få.

I dag kan jeg kun tale på vegne af mit eget parti, Inuit Ataqatigiit, og hvad vi gør for Grønlands børn og unge – eller rettere kæmper for at gøre. Vi har nemlig tidligere fremsat talrige forslag i Landstinget, som er blevet nedstemt af det siddende landsstyre. Heldigvis har vi valg i Grønland den 2. juni, så det ændrer forhåbentlig på den sag.

IA arbejder konkret ud fra de retningslinjer, som Red Barnet og Videnscenter om Børn og Unge, MIPI, udstikker for Grønland. Vi arbejder for at få indført en formel fattigdomsgrænse i Grønland, vi arbejder for at indføre progressiv beskatning, på at forhøje underholdsbidraget til børn og på at flytte flere midler til bespisning af børn i skolerne. Og vi vil have, at de nye familiecentre, der etableres ude i de grønlandske kommuner, bliver brugt som omdrejningspunkt for udsatte familier. Familiecentre skal fungere som lokale rådgivningscentre og netværksdanere for især unge mødre, der har brug for hjælp med budgetlægning, madlavning og råd om børnepasning og sundhed.

Vi vil også have en tænketank, som skal udarbejde forslag til en national handlingsplan til bekæmpelse af børnefattigdom. Handlingsplanen skal indeholde konkrete initiativer, der kan øge den økonomiske støtte til børnefamilier med knap økonomi. Og så vil vi have nedsat en velfærdskommission, der skal skaffe overblik over grønlandernes levevilkår og komme med anbefalinger om politiske tiltag, som på kort sigt kan skabe større lighed i vores samfund. Men en stor del af forslagene bliver nedstemt af landstinget.

Grønlands hjemmestyre afsætter allerede en betragtelig del af bloktilskuddet til at afhjælpe sociale problemer og sætte initiativer til forebyggelse. Det skulle hr. Per Ørum Jørgensen må-